

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 99/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Soňou Markovičovou Kissovou, Námestie SNP 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12 P 20/2018 z 11. júna 2019, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 CoP 32/2019 z 30. októbra 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 139/2020 z 30. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Soňou Markovičovou Kissovou, Námestie SNP 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 P 20/2018 z 11. júna 2019 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoP 32/2019 z 30. októbra 2019 (ďalej len „druhostupňový rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 139/2020 z 30. júla 2020 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd na návrh otca maloletého dieťaťa sťažovateľky rozhodol v zmysle § 35 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) o udelení súhlasu namiesto matky (sťažovateľky) s povinným očkovaním tohto maloletého dieťaťa, keďže sa rodičia nedohodli na podstatnej veci súvisiacej s výkonom rodičovských práv a povinností, a to v otázke udelenia súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Odvolaniu sťažovateľky, ktoré proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu podala, krajský súd nevyhovел a druhostupňovým rozsudkom napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. O podanom dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením, ktorým dovolanie odmietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka prevažnú časť obsahu argumentácie venuje subjektívnej polemike na tému povinného očkovania, kde prezentuje svoje nesúhlasné stanovisko, v ktorom sa snaží očkovaciu povinnosť ako exaktne overený prostriedok prevencie infekčných ochorení spochybniť.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka ďalej tvrdí, že v rozpore s ustanovením čl. 13 ods. 1 ústavy, podľa ktorého možno povinnosti ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4 ústavy, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy, je v Slovenskej

republike platformou pre povinné očkovanie iba vyhláška, nie zákon, a túto situáciu hodnotí sťažovateľka ako problematickú.

5. Sťažovateľka ďalej namieta, že sa nestotožňuje s výkladom § 35 zákona o rodine, ktorý preferujú všeobecné súdy, v konkrétnosti aj krajský súd v druhostupňovom rozsudku, v zmysle ktorého pod pojem poskytovania zdravotnej starostlivosti zahŕňajú aj očkovanie. Je toho názoru, že pod zákonným pojmom poskytovania zdravotnej starostlivosti treba rozumieť také výkony zdravotníckych pracovníkov, ktoré smerujú k cielenému predĺženiu pacientovho života a zvýšeniu jeho kvality, pričom sťažovateľka za takýto výkon očkovanie nepovažuje. Sťažovateľka pokračuje a dôvodí, že ak by aj hypoteticky bolo možné očkovanie za takýto výkon považovať, táto skutočnosť by ešte sama osebe nemohla byť právnym základom k tomu, aby mohol konajúci súd nahradiť súhlas matky s očkovaním jej maloletého dieťaťa, ktorého zdravotný stav a prípadné komplikácie spojené s očkovaním konajúci súd nepozná a nerieši.

6. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prvostupňovým rozsudkom okresného súdu, druhostupňovým rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu, označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľky okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže predbežnom prerokovaním bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala porušenie svojich označených základných práv zaručených ústavou prvostupňovým rozsudkom okresného súdu, druhostupňovým rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu vo veci nahradenia jej súhlasu s očkovaním jej maloletého dieťaťa. Jedinou argumentáciou, ktorá má kvalifikovaný charakter, teda ústavnoprávnu povahu, sú námietky sťažovateľky,

v ktorých sťažovateľka nesúhlasí s výkladom dotknutého ustanovenia § 35 zákona o rodine, tak ako ho prezentoval krajský súd v odvolacom rozhodnutí.

a) k rozsudku okresného súdu

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených základných práv sťažovateľky prvostupňovým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa prvostupňového rozsudku okresného súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podaného odvolania, ktorú aj využila, pričom ochranu jej základným právam zaručeným ústavou bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti označenému rozhodnutiu okresného súdu. Preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

b) k rozsudku krajského súdu

13. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

14. Ako to je uvedené v bode 11 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti prezentuje svoj nesúhlas s výkladom § 35 zákona o rodine, ktorý prezentoval krajský súd v odvolacom rozhodnutí. V posudzovanom prípade sťažovateľky sa tak úlohou ústavného súdu stalo posúdenie zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie dotknutej právnej úpravy, ktorú v sťažovateľkinej veci konajúce všeobecné súdy zvolili, s vymedzenými článkami ústavy, ktorých porušenie sťažovateľka namieta. Ústavný súd v danom prípade posúdil, či výklad súdom aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je druhostupňový rozsudok krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľný. Pre uvedené účely sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odvolacieho rozhodnutia krajského súdu, ako aj s právnou úpravou, ktoré bola vo veci sťažovateľky aplikovaná.

15. Ústavný súd prvom rade sústredil svoju pozornosť na relevantnú právnú úpravu, ktorá bola v posudzovanej veci sťažovateľky uplatnená všeobecnými súdmi.

Podľa § 35 zákona o rodine ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vystaňovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

Podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“) ošetrojúci zdravotnícky pracovník je povinný informovať o účele, povahe, následkoch a rizikách poskytnutia zdravotnej starostlivosti, o možnostiach voľby navrhovaných postupov a rizikách odmietnutia poskytnutia zdravotnej starostlivosti, ak tento zákon neustanovuje inak zákonného zástupcu, ak osobou, ktorej sa má zdravotná starostlivosť poskytnúť, je maloleté dieťa, osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo osoba s obmedzenou spôsobilosťou na právne úkony (ďalej len „osoba nespôsobilá dať informovaný súhlas“) a vhodným spôsobom aj osobu nespôsobilú dať informovaný súhlas.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z. informovaný súhlas je preukázateľný súhlas s poskytnutím zdravotnej starostlivosti, ktorému predchádzalo poučenie podľa tohto zákona. Informovaný súhlas je aj taký preukázateľný súhlas s poskytnutím zdravotnej starostlivosti, ktorému predchádzalo odmietnutie poučenia, ak v tomto zákone nie je ustanovené inak.

Podľa § 6 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. informovaný súhlas dáva, ak tento zákon neustanovuje inak

a) osoba, ktorej sa má zdravotná starostlivosť poskytnúť, alebo

b) zákonný zástupca, ak osobou, ktorej sa má zdravotná starostlivosť poskytnúť, je osoba nespôsobilá dať informovaný súhlas; takáto osoba sa podieľa na rozhodovaní v najväčšej miere, ktorú dovoľujú jej schopnosti.

Podľa § 6 ods. 7 zákona č. 576/2004 Z. z. ak zákonný zástupca odmietne dať informovaný súhlas, poskytovateľ môže dať návrh na súd, ak je to v záujme osoby nespôsobilej dať informovaný súhlas, ktorej sa má zdravotná starostlivosť poskytnúť. V tomto prípade súhlas súdu s poskytnutím zdravotnej starostlivosti nahrádza informovaný súhlas zákonného zástupcu.

Podľa § 51 ods. 1 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane verejného zdravia“) fyzické osoby sú povinné podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténym opatreniam.

16. Následne ústavný súd zameral svoju pozornosť na odôvodnenie druhostupňového rozsudku krajského súdu. Z jeho obsahu vyplýva, že krajský súd námietku sťažovateľky prezentovanú v podanom odvolaní, v ktorej sťažovateľka okresnému súdu vytkla, že nevykonala žiadne dokazovanie vo vzťahu k aktuálnemu zdravotnému stavu maloletého dieťaťa, resp. z hľadiska možných kontraindikácií jeho očkovania, hodnotil ako nedôvodnú. Na tomto mieste reagoval krajský súd argumentáciou, v ktorej poukázal na odôvodnenie

prvostupňového rozsudku okresného súdu, podľa ktorého konajúci súd nerozhodoval o samotnom očkovaní maloletého dieťaťa, ale iba o nahradení súhlasu k nemu, keď v zmysle relevantných ustanovení príslušnej vykonávacej vyhlášky vykonáva očkovanie lekár na základe preskripčného obmedzenia po posúdení aktuálneho stavu očkovanej osoby a po zhodnotení možných dočasných alebo trvalých kontraindikácií očkovania podľa písomnej informácie pre užívateľa lieku a súhrnu charakteristických vlastností lieku. Krajský súd tak zdôraznil, že možné kontraindikácie očkovania, a teda jeho vhodnosť či nevhodnosť zisťuje až lekár, ktorý na rozdiel od rodiča disponuje medicínskym vzdelaním, kde predpokladom takéhoto posúdenia je, aby bolo dieťa na posúdenie privedené. Krajský súd ďalej vysvetlil, že v rámci interpretácie § 35 zákona o rodine nepochybne možno pod pojem udelenia súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti zaradiť bez akýchkoľvek pochybností aj udelenie súhlasu s očkovaním. Tvrdenie sťažovateľky, že očkovanie nemožno považovať za úkon smerujúci k cielenému predĺženiu pacientovho života, hodnotil krajský súd ako nepodložený laický názor odporujúci súčasným vedeckým poznatkom. Ďalej krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia upozornil na skutočnosť, že očkovacia povinnosť je regulovaná na zákonnej úrovni (zákonom o ochrane verejného zdravia), nielen na úrovni vyhlášky, ako to tvrdí sťažovateľka, kde pripomenul kompatibilitu príslušných ustanovení predmetného zákona s ustanoveniami Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, ktorý pripúšťa obmedzenie práv vo výnimočných prípadoch, akým je aj ochrana verejného zdravia. V závere poukázal krajský súd tak na judikatúru najvyššieho súdu (rozhodnutia sp. zn. 8 Sžo 181/2015 z 29. septembra 2016 a sp. zn. 2 Szd 1/2013 z 16. apríla 2014), ktorá podporuje jeho právne závery, a tiež na nález ústavného súdu (PL. ÚS 10/2013 z 10. decembra 2014), v ktorom ústavný súd konštatoval ústavnú súladnosť ustanovení § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona o ochrane verejného zdravia a ustanovení § 6 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 585/2008 Z. z.“), upravujúcej prevenciu a kontrolu prenosných ochorení.

17. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade konštatovať, že tvrdenie sťažovateľky o nedostatku zákonného podkladu pre povinné očkovanie je zjavne nesprávne. Tak ako na to správne poukázal aj krajský súd vo svojom rozsudku, je celkom nespochybniteľné, že inštitút povinného očkovania sa opiera o zákonnú platformu, a to o jednoznačné znenie už uvedeného ustanovenia § 51 ods. 1 písm. d) zákona o ochrane verejného zdravia. Ďalej ústavný súd poukazuje na závery už citovaného nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10. decembra 2014, v ktorom bola konštatovaná súladnosť zákonom o ochrane verejného zdravia stanovenej očkovacej povinnosti s obsahom čl. 16 ods. 1 ústavy garantujúceho osobnostné práva jednotlivca. V uvedenom náleze ústavný súd jasne poukázal na to, že cieľom právnej úpravy povinného očkovania, ktorá povinnosť je samozrejme nevyhnutne spojená so zásahom do práva jednotlivca na súkromie, je naplnenie verejného záujmu na ochrane obyvateľstva, resp. života a zdravia obyvateľstva pred vznikom a šírením prenosných smrteľných ochorení. Vychádzajúc z uvedeného možno interpretáciu prezentovanú krajským súdom, ktorý úkon povinného očkovania prezentoval ako úkon poskytovania zdravotnej starostlivosti smerujúci k cielenému predĺženiu pacientovho života alebo zlepšenia jeho kvality, považovať za interpretáciu rozumnú a logickú. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, ktorú prezentovala v uplatnenom odvolaní a tiež v ústavnej sťažnosti, a to že vydaniu rozhodnutia okresného súdu o nahradení súhlasu sťažovateľky s očkovaním jej maloletého dieťaťa malo predchádzať dokazovanie zamerané na posúdenie zdravotného stavu a prípadných komplikácií spojených s očkovaním jej maloletého dieťaťa, opäť ústavný súd poukazuje na obsah citovaného nálezu (druhý odsek na s. 40). V ňom ústavný súd celkom jasne vysvetlil, že na zákonom uloženú povinnosť podrobiť sa očkovaniu nadväzuje aj § 13 vyhlášky č. 585/2008 Z. z., podľa ktorého je vždy na lekárovi vykonávajúcom očkovanie, aby vykonal pred očkovaním lekárske vyšetrenie, posúdil jeho vhodnosť vo vzťahu k zdravotnému stavu očkovanej osoby a zhodnotil a poučil fyzickú osobu (resp. rodičov dieťaťa) o možných kontraindikáciách očkovania.

18. Ústavný súd tak uzatvára, že námietky sťažovateľky, ktorými sa snažila spochybníť vecnú správnosť prvostupňového rozsudku okresného súdu a ktoré predniesla v podanom odvolaní, boli krajským súdom primerane zodpovedané. Podľa názoru

ústavného súdu sú dôvody rozhodnutia krajského súdu podložené zrozumiteľnou a dostatočne výpovednou argumentáciou, ktorá nesignalizuje žiadne logické protirečenia alebo medzery týkajúce sa zodpovedania relevantných otázok. Ústavný je toho názoru, že v druhostupňovom rozsudku obsiahnutá argumentácia nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia označených základných práv druhostupňovým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

c) k uzneseniu najvyššieho súdu

19. Pokiaľ ide o sťažovateľkou formulovanú námietku porušenia označených základných práv namietaným uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na príslušné ustanovenia zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorých je osobitnou náležitosťou ústavnej sťažnosti aj uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd (a tiež pripojená kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti prezentované námietky porušenia označených základných práv (podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu nepodložila žiadnymi konkrétnymi skutkovými a právnymi dôvodmi, inými slovami, argumentačná konfrontácia s obsahom namietaného uznesenia najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti absentuje. Rovnako sťažovateľka nepripojila v prílohe jej ústavnej sťažnosti ani kópiu namietaného uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, III. ÚS 440/2015). Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, konštatuje,

že ústavná sťažnosť sťažovateľky vykazuje vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu takú intenzitu nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, že nie je možné preskúmať splnenie čo i len procesných podmienok konania pred ústavným súdom. Preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom. Ústavný súd na tomto mieste dodáva, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby tieto úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 440/2015). Celkom na záver ústavný súd dodáva, že opodstatnenosť argumentov sťažovateľky o možnej zaujatosti zákonného sudcu dovolacieho súdu ústavný súd ani neposudzoval, resp. posúdiť nemohol, vzhľadom na skutočnosť, že kvalifikovaná právna zástupkyňa sťažovateľky námietku porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy garantujúceho právo na zákonného sudcu nikde v odôvodnení a ani v petite ústavnej sťažnosti neformulovala.

20. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu